

[Dohrmann]

chancen. Vi håbede, at der ville ske nogle ting, således at der blev sat gang i de produktive virksomheder, at vi fik produceret nogle varer, der kunne sælges til de rigtige priser i udlandet, og at vi langt om længe kunne komme til at afdrage den store gæld, vi har i udlandet.

Men hvordan er det så gået? Ja, med stor beklagelse må vi konstatere, at på en lang, lang række områder lever regeringen slet ikke op til de forventninger, som man på baggrund af valglofterne kunne stille. Tværtimod skal det siges, at siden valget er det på mange, mange områder svært at se forskel på den politik, der bliver ført i dag, og den, vi så, da hr. Anker Jørgensen var statsminister.

Hvor er de gladelige nyheder, befolkningen skulle præsenteres for hver eneste dag? Hvor er de forslag, der skulle sænke erhvervslivets omkostninger, således at der igen kom gang i investeringer og beskæftigelse? Dem har regeringen glemt. Men hvad regeringen derimod ikke har glemt, og hvad den har været utrolig lærenem med hensyn til, er, hvordan man forhøjer de offentlige udgifter, hvordan man forhøjer skatterne, hvordan man forhøjer afgifterne, og hvordan man vælter den ene byrde efter den anden over på erhvervslivet. Skatterne er steget, afgifterne er sat op, portoen er blevet dyrere og stiger yderligere, elpriserne vil stige som følge af, at man har tvunget elselskaberne til at bruge den dyre naturgas, som vi har investeret så mange milliarder kroner i. Næsten 80.000 danske køer skal slagtes som følge af et forlig, som man har indgået i EF. Fiskerne kan ikke få lov til at fiske deres fisk på grund af nogle besynderlige kvotaordninger. Antallet af offentligt ansatte i den uproduktive sektor er steget og stiger og stiger. Det betyder selvfølgelig, at private erhvervsdrivende må knokle endnu mere for at skrabes lønningerne sammen. Uddannelsesomkostninger har man væltet over på erhvervslivet.

Vi må forlange, at regeringen nu omsider kommer i gang med at regere. Man kan ikke længere blive ved med at leve på at henvise til, at den forrige regering faktisk var meget værre. Det kan man gøre nogle måneder, men tiden er forpasset. Regeringen har nu snart siddet i halvandet år, og derfor er det et absolut krav, at denne regering lever op til de pæne udtalelser, den altid kommer med udadtil.

Vores gæld pr. indbygger var pr. 1. januar 1984 75.000 kr. pr. dansker, og den stiger stadig. Dag for dag vokser gælden. Hvor længe tror regeringen at et land som vores kan leve på gældsstiftelse og prioriteter? Var det ikke en idé, om regeringen fremlagde en finanslov for 1985, der viste så store besparelser, at vi i det mindste ikke forøgede gælden yderligere i 1985? Jeg tror, mange danskere alvorligt ønsker, at regeringen tager fat, at den griber fat om ondets rod, at vi får livremmen spændt ind. Men det er, som om regeringen ikke tør.

Jeg ved udmærket godt, at hvis der skal skæres nogle steder, kan man ikke være populær i alle kredse, men der er heller ingen, der siger, at denne regering skal være populær alle steder. Det har aldrig været særlig populært at fremsætte de forslag, der er nødvendige. Det har fremskridtspartiet oplevet år efter år, når vi har fremsat vores forslag, vores ændringsforslag til finansloven f.eks. Dem har vi fået mange skældud for. Regeringen skal bringes ud af den vildfarelse, som den åbenbart befinder sig i, nemlig at den kan være populær alle steder. Det kan ikke lade sig gøre, og jo før regeringen finder ud af det og går i gang med de nødvendige ting, jo bedre er det.

Der er nemlig én ting mere, og det er, at hvis denne regering ikke lever op til de forventninger, man stiller, så er det helt sikkert, at vejen er banet for en ny socialdemokratisk regering efter næste valg. Den største forpligtelse, regeringen har – ud over at sørge for, at vi får orden i økonomien og gang i beskæftigelsen – er at sørge for, at grobunden ikke bliver lagt for, at hr. Anker Jørgensen kan vende tilbage.

Det siger sig selv, at når der skal gennemføres nogle besparelser, så må det ikke ramme bestemte grupper i samfundet. Vi må opføre os med at smide penge ud til højre og venstre. Det er f.eks. helt vanvittigt, når man lige har ydet Kommunistkina et lån på 1 mia kr. – eller var det en gave?

Det er også unødvendigt at bruge 61 mill. kr., som jeg lige har set i avisen at udenrigsministeren har søgt til en ny ambassade i Saudi-Arabien. Det er så sandelig også unødvendigt, når man i går i B.T. kunne læse, at trafikministeren bruger over 600.000 kr. på at købe en ny ministerbil. Hvor er sparepolitikken henne, når man bruger penge til den